

News Release

South-East Asia
Regional Office

ประเทศไทย: สำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติยินดีกับกฎหมายฉบับใหม่ว่าด้วยกลุ่มชาติพันธุ์ พร้อมเรียกร้องให้มีการรับรองสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง

กรุงเทพมหานคร (24 กันยายน 2568) – สำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (OHCHR) ประจำภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ยินดีกับการประกาศใช้กฎหมายฉบับใหม่ของประเทศไทยว่าด้วยการคุ้มครองและส่งเสริมวิถีชีวิตของกลุ่มชาติพันธุ์ ซึ่งนับเป็นก้าวสำคัญในการคุ้มครองสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์ในประเทศไทย

“การประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ถือเป็นก้าวสำคัญของประเทศไทยในการคุ้มครองสิทธิของกลุ่มชาติพันธุ์ และการรับรองภูมิปัญญาอันทรงคุณค่าและบทบาทที่สำคัญของพวกเขาต่อประเทศชาติ” ชินเทีย เวลิโก ผู้แทนสำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ประจำภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กล่าว “กฎหมายนี้ทำให้ชุมชนที่ถูกทำให้อยู่ชายขอบมาอย่างยาวนาน มีเสียงที่แท้จริงในการกำหนดการตัดสินใจที่มีผลต่อชีวิตของพวกเขา”

พระราชบัญญัติการคุ้มครองและส่งเสริมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ ซึ่งมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 19 กันยายน 2568 ยืนยันหลักการความเท่าเทียมและการไม่เลือกปฏิบัติ ห้ามมิให้มีการใส่ร้ายและการแสดงถ้อยคำที่สร้างความเกลียดชังต่อกลุ่มชาติพันธุ์ และรับรองสิทธิมนุษยชนหลายด้าน ซึ่งรวมถึงการคุ้มครองภาษา ขนบธรรมเนียม และวัฒนธรรมประเพณี การเข้าถึงการศึกษาที่ชุมชนกำหนดเอง บริการสาธารณะและสวัสดิการ ตลอดจนสิทธิในที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติ ภายใน “พื้นที่คุ้มครองวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์”

ที่สำคัญ กฎหมายฉบับนี้ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของกลุ่มชาติพันธุ์ในการตัดสินใจที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตของพวกเขา รวมถึงการจัดตั้งสภาคุ้มครองและส่งเสริมวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์แห่งประเทศไทยเป็นตัวแทนจากกลุ่มชาติพันธุ์ในการมีส่วนร่วมกำหนดนโยบาย

สำนักงานประจำภูมิภาคฯ มีความเห็นว่า บทบัญญัติบางประการยังสามารถปรับปรุงเพิ่มเติมเพื่อให้กฎหมายบรรลุศักยภาพได้อย่างเต็มที่ ทั้งนี้ กฎหมายฉบับนี้ไม่ได้รับรองสถานะของชนเผ่าพื้นเมืองโดยชัดเจน และหลักการ “การให้ความยินยอมโดยมีการบอกแจ้ง เข้าใจล่วงหน้า และเป็นอิสระ” (Free, Prior and Informed Consent – FPIC) ถูกสะท้อนเพียงบางส่วนเท่านั้น ทั้งที่ประเทศไทยให้การรับรองปฏิญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง (UNDRIP) เมื่อปี 2550 ซึ่งมีบทบัญญัติเรื่องสิทธิเชิงกลุ่มในการดำรงอัตลักษณ์ (collective rights to an identity) ของชนเผ่าพื้นเมือง นอกจากนี้ ยังคงมีข้อจำกัดของสิทธิชุมชนในที่ดินภายใต้กฎหมายคุ้มครองป่าไม้ที่เข้มงวด

“การรับรองสถานะของชนเผ่าพื้นเมืองอย่างชัดเจน แยกจากกลุ่มชาติพันธุ์หรือชนกลุ่มน้อยนั้น เป็นสิ่งจำเป็น เพื่อรับรองความผูกพันอันลึกซึ้งของพวกเขาที่มีต่อผืนดินและทรัพยากร ตลอดจนสิทธิทางกฎหมายที่ตามมา การรับรองดังกล่าวถือเป็นรากฐานสำคัญในการบังคับใช้กฎหมายให้สอดคล้องกับกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ โดยเฉพาะธรรมเนียมปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของชนเผ่าพื้นเมือง” เวลีโอ กล่าวเพิ่มเติม

จบ

หากมีคำถามหรือต้องการสอบถามเพิ่มเติม โปรดติดต่อ:

วรรณกร สมุทรอัสองค์ โทร. 065 986 0810 / อีเมล wannaporn.samutassadong@un.org

ติดตามเราทางโซเชียลมีเดีย

X: [@OHCHRAsia](https://twitter.com/OHCHRAsia)

Facebook: [@OHCHRAsia](https://www.facebook.com/OHCHRAsia)

Instagram: [@ohchr_asia](https://www.instagram.com/ohchr_asia)